

Sex bez zábran

Erotické představy ve věku internetu

Nancy Friday

Nancy Friday

Sex bez zábran

Erotické představy ve věku internetu

Nancy Friday
SEX BEZ ZÁBRAN

Erotické představy ve věku internetu

Beyond my control Forbidden Fantazies in an Uncensored Age

přeložil Pavel Sojka
Copyright © Nancy Friday
Translation © Pavel Sojka

978-80-7207-905-6 (pdf)

Z anglického originálu Beyond my control Forbidden Fantazies in an Uncensored Age

vydaného Nakladatelstvím Sourcebooks, Inc. v Illinois v roce 2009

přeložil Pavel Sojka

Jazyková redakce Eliška Ryšavá

Obálka Jakub Sejkora

Sazbu a epub připravilo pureHTML.cz

Vydalo nakladatelství a vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 17, 130 00 Praha 3

www.volvox.cz

jako svou 1020. publikaci

Vydání první

Praha 2014

Adresa knihkupectví VOLVOX GLOBATOR

Štítného 16, 130 00 Praha 3 – Žižkov

www.volvox.cz

Stále moje tajemná zahrada

Před více než pětatřiceti lety jsem svoji knížku nazvala *Moje tajemná zahrada*, protože sbírat erotické fantazie bylo jako naslouchat nejtajnějším ženským snům. Slyšela jsem jejich nejhlubší erotická tajemství – v mnoha případech touhy, jež do té doby držely pod pokličkou. Ještě dnes hodně žen i mužů končí svoji výpověď slovy „Díky, že jste mě poslouchala.“

Vím přesně, co tím myslí. Když hodíme své sexuální prožitky na papír, je to jako bychom jim dali nový život, probouzí to vášně. Zároveň to člověka povzbudí, je to něco jako „Tohle jsem já – tedy skutečně já! A hledíme... svět se nezbořil, rodina mě nezavrhl a cítím se naplněnější, komplexnější, příslušník lidské rasy.“

Ano, věřím, že přijmout své erotické snění znamená pro mnoho z nás novou rovinu životního vědomí. Abychom to tak cítili, nemusíme své představy nezbytně uvádět do života. Některé z nich, pokud by se naplno uskutečnily, by vyvolaly zlo. Také je nemusíme sdílet se svými partnery. Když jim své představy zatajíme, mohou pak být ještě odvážnější. Je vzrušující naplno ovládat své erotické představy. Tak jako naučit se řídit auto znamená mít nové možnosti – emocionálně i fyzicky –, činí totéž naše tajné lechtivé myšlenky, bez ohledu na věk nám umožňují vstoupit do nových hájemství, otevírají další a další dveře a rozšiřují obzory.

Platí všeobecná domněnka, že nás formuje to, co se rozhodneme přijmout za své, když od narození vstřebáváme názory lidí, na nichž jsme závislí. Názory (často nevyslovené) těch, kdo o nás pečují, na naše tělo jsou součástí toho, jak sami sebe posuzujeme. Pozdější změny nazírání na sebe sama budou těmto názorům oponovat.

Naše malá ručka se sune mezi nožky, protože nám to je příjemné, a ano, protože to přece je naše tělo. Tak vidíte, ještě ani neumíme

mluvit a dospělí ve školce nám vštěpují předsudky na celý život. Říkají při tom, „Ne, ne, drahoušku...“ a odtáhnou nám ručku od té sladké štěrbiniky. Nic z toho, ani další tucet opakovaných zvuků a činů, které *v nás mají zabetonovat jejich názory na naše genitálie, si nebudeme pamatovat.*

Naši oddaní pečovatelé si často nepřipouští, že by jakkoli odvraceli naši pozornost od naší sexuality, jednají vlastně automaticky a bezmyšlenkovitě. Kdybyste se jich zeptali, proč někomu kazí sexuální sebeúctu, budou udiveni.

Když dospějeme do věku, kdy si vybíráme sexuálního partnera, vstupujeme do manželských svazků nebo se ekonomicky osamostatňujeme, neseme si s sebou i svou tajnou zásobu erotických fantazií, posbíraných od dob puberty, které nám pomáhají překonat negativní názory jiných lidí týkající se *našich* genitálií. A teď to hlavní, když nás mysl a tělo chtějí postrčit, pryč z reality a vzhůru k výšinám orgasmu, utíkáme se právě k těmto fantaziím, aby konaly své zázraky.

Naše reakce na vzrušení ze sexuálních pocitů v pubertě je jak elektrický náboj. Je to tak příjemné, tak atraktivní, ano, tak přirozené, že je těžké si to spojovat s někdejší negativní zkušeností ve školce. To co cítíme v dospívání, když objímáme jeden druhého, je cosi nového a krásného. Spousta dívek otěhotní, protože byly dosud vedeny k přesvědčení, že chlapec by se k tomu požehnanému políčku neměl dostat, dokud nenastane ta správná chvíle erotické extáze. To by dívka nejspíš pochopila a vypořádala se s tím, jen kdyby ji někdo učil si „toho místa“ vážit, jenže vychována v odporu a děsu z vlastních genitálií se dychtivě vydá chlapci nebo muži a za to, že té štěrbině, „o které se nemluví“, věnuje tolik lásky, ho učiní svým princem.

Dokud ve dvacátém století nedorazila sexuální revoluce, většina žen popírala, že by měla nějaké erotické sny. Dnešní mladí dospělí tomu nemohou uvěřit. Kam se všechny ty zakázané, nepřípustné

divoké představy poděly potom, co byly zažity a doprovázely nás při sexu? Dokáže vůbec naše mysl pobavit nás při souloži nebo masturbaci erotickou fantazií, a po orgasmu ji vymazat?

Měla jsem za to, že jsem v souvislosti se svým oblíbeným tématem slyšela už všechno, až mi v roce 2002 přišel dopis od třiaadvacetileté Angličanky:

„Milá Nancy, žila jsem vždycky v přesvědčení, že erotické fantazie jsou vyhrazeny pouze slavným, bohatým, úspěšným – prostě nějakým způsobem privilegovaným ženám. Zjištění, že takové množství **OBYČEJNÝCH ŽEN** (její kapitálky) si sex užívá, je pro mě naprosto fantastické. Hned se cítím daleko líp, když vím, že skvělý sexuální život může mít kdokoliv.“

Způsob, jakým to podává, je tak úsměvný a nevinný, že bych ji nejraději objala a přivítala do společenství svobodných žen.

Ovšem masturbace se dostala do popředí zájmu až v posledních třiceti letech. Existovaly samozřejmě ženy, které masturbovaly, ale ne v tak epidemických rozměrech jako my dnes. (Ha ha! Představte si tu komickou situaci „epidemie“ masturbujících ženských; ty titulky v denním tisku: „Doprava kolabuje – ženy celého světa masturbují za světový mír!“)

Naprosto jsem pochopila jednu věc, totiž že zapovězený sex nám k vyvrcholení pomůže rychleji. I když partnera milujeme, jsou láska a sex dvě oddělené, odlišné věci, a nikdo nemůže popřít, že zapovězený sex, ať v představách či skutečný, je vzrušující. A jestliže ten muž, kterého máme po boku, není svolný, nezbyvá, než si v nejtajnějších koutech své představivosti vytvořit někoho, kdo je. Nejde jen o to s kým, ale také o to kde své malé zvrhlosti provádíme – v autobuse nebo ve vlaku, mezi regály se zbožím v supermarketu, pod stolem v restauraci nebo snad s neznámým krasavcem, který sedí vedle nás v letadle. Počkáme, až začne film, světla se ztlumí a deka od letušky mu bude stačit jako úkryt, když

nám vklouzne mezi nohy a jeho ruce se pustí do díla, pak i jeho ústa a on nás s veškerým svým talentem přivede k orgasmu.

Ve skutečnosti si nemůžeme dopřát sex se sousedem, se kterým manžel hraje golf, ale když se chceme udělat, můžeme si představit, jak nám při tanci těžce oddychuje do ouška, a když se nikdo nedívá, mizíme z dohledu. Neuběhnou ani vteřiny a jsme v soukromí nebo – a to je vzhledem k nebezpečí prozrazení vzrušující ještě víc – riskneme tu strašnou možnost, že budeme přistiženi, a rozdáme si to hned ve vedlejší pokoji. Musíme jednat co nejrychleji! Jeho penis v nás rejdí, už je jedno, jestli nás někdo odhalí, jsme tak blízko orgasmu.

Mohli snad Adam s Evou odmítnout jablko? Opravdu věříme, že šlo tehdy o ně? Bezpečný manželský sex nikdy nebude tak vzrušující jako ten zapovězený. A tak si fyzickou lásku se svými životními partnery kořeníme představami o zakázaných mužích a místech.

Netřeba se divit, že součástí našich představ bývají často bolest, násilí či verbální urážky, snad jen nějaká drobnost jako bradavka mezi zuby, tvrdší příraz penisu navíc, urážlivá slova: „Jsi zlobivá malá čubka, teď tě tatka potrestá,“ prohodí náš milenec s hravou lehkostí. „Rychleji, hlouběji!“ řveme, když do nás vniká jeho penis, tak hluboko, že se bolest mísí s rozkoší.

Proč nějakou formu intimity vyhledáváme, a jinou odmítáme? Jakékoliv „choutky“ mohou mít původ v raném dětství.

Také peníze jsou součástí erotických hrátek, představují totiž nezpochybnitelnou moc. Muži a ženy měli odjakživa jeden před druhým respekt. Co myslíte, proč většina mužů dříve či později řešila toto dilema placeným sexem? Cena byla vysoká, ovšem druhou možností bylo nikdy se neosvobodit od té první ženy, která zcela vládla nad jejich životem. Ovšemže ji milovali, víte však stejně dobře jako já, že příběhy mužů, kteří se nikdy neoprostili od svých matek, jsou buď komické, nebo tragické.

„Napudruj mne, napudruj mne!“ uklouzlo mému někdejšímu

mlenci, zatímco jsem byla skloněná do jeho klína a ústy obepínala jeho penis.

Kde se to v něm vzalo? Tu otázku jsem si položila a sama na ni odpověděla: Neslyšela jsem to hned na začátku našeho vztahu? Jeho nejranější vzpomínka na matku byla, jak ho koupe a přitom pláče, protože otec je pryč, ve válce. A on, i když byl ještě malinký, jí říkal: „Ale mami, jsem tu přece s tebou!“ Posmutněle mu odpověděla: „To mi nestačí.“

Udělala mu v hlavě pěkný binec, abych tak řekla. V době, kdy jsem s ním spala, si jeho chování dost protiřečilo – nevěděl, jestli chce napudrovat, nebo být dominantní. Ve své sexuální rozpolcenosti ovšem není sám. Většina mužů řeší ono prastaré dilema, zda Panna Marie nebo kurva, tak že si z manželky udělají „bezpečný přístav“ (své ženě říkají „maminka“), a zároveň vyhledávají zakázaný sex s poběhlicemi.

Žena žijící ve spokojeném manželství se mi svěřila: „Před svatbou jsme víc experimentovali. Neagresivní svazování, spousta hulby atp. Kdykoliv mu ho ale chci od té doby pokouřit, jemně mne přitáhne nahoru – jako by to teď, když jsem jeho manželka, bylo něco nečistého.

Výše zmíněné pravdy snad platí spíš pro tradiční ženy a muže – míněno předfeministické – než pro dnešní páry, kdy oba partneři pracují mimo domov. Nic neposunulo ženy dál od stereotypu domácí puťky, která se stará o děti a domácnost, než to, že začaly chodit do práce. Nic nepřekoná moc měsíčního platu – nezávislost, co se týká placení nájmu a nákupů, i když vydělané peníze stěží pokryjí náklady, přehluší vnímání sebe sama jako „malé holky“. Jinými slovy, být odkázaná na jiné, co se týče střechy nad hlavou a stravy, znamená vážnou trhlinu do kreativního sexu. Tak to alespoň vidím já. Nevychází to nezbytně z vědomé, promyšlené úvahy; prostě to je jen logické: „Jsem samostatná, takže chci mít sex po svém.“ Pokud je orgasmus stav jisté ztráty kontroly, mohu si dovolit

ji na chvíli ztratit, protože si svůj život řídím sama.

Přes třicet let píšu o erotice, lásce, žárlivosti, fyzické kráse, závisti, a to všechno bez výjimky nás směřuje zpátky do dětství. Není nic tak neměnné jako to, co jsme zažili v tomto období bezmoci. V čase absolutního *vstřebávání* okolí. Neuměli jsme se sami rozhodovat, co přijmeme a co necháme stranou. Ti tvorečkové, neschopní se sami žít a šatit, zcela odkázaní na ostatní, nás poznamenali na celý život.

Významnou roli tu hrají sedmdesátá léta, ono tak výjimečné období, kdy byla napsána i *Moje tajemná zahrada*. Byla to nesmírně důležitá dekáda, nejen co se týká sexu, ale i pro všechny další formy chování. Hlavním tahounem tehdy byla armáda žen, které opustily domácí roli a pustily se do všech sfér a činností, jež byly do té doby určeny výhradně pro muže.

Revoluční změna v základním pohledu na mužskou a ženskou roli ve společnosti a na to, jak tuto roli určuje možnost zaměstnání, mi dala svobodu psát o věcech, které mě už nějaký čas zajímaly a které byly součástí mé vlastní sexuality. Mám ráda originalitu a vždycky jsem měla velkou erotickou představivost. Jak jsem se již zmínila, když jsem navštívila několik věhlasných terapeutů a psychoanalytiků a ptala se jich, jaký mají názor na můj výzkum, stále znovu mi říkali: „Ženy nemají erotické představy. To je mužská záležitost.“

Mátlo mě to, ale neodradilo. Dala jsem dohromady celou řadu ženských erotických snů. Byl to celý nový svět sester, tajné společenství, které se chystalo vyjít s tím na veřejnost. A když některá žena zprvu nevěděla, jak se svou erotickou představou naložit, jednoduše jsem jí popsala tu svoji, a opona se zvedla. „Aha, tak *tohle* je erotické snění!? Jasně, to mám taky.“ Navozovala si ho léta, používala ho k dosažení orgasmu, a pak zas jako „slušné děvče“ tu neslušnou myšlenku zapudila.

Tak tedy, dospěli jsme až sem, drazí přátelé, do nového století, nového věku rovnosti – a co je převládajícím tématem této knížky,

jak pro muže, tak pro ženy? *Dominance*. Nikoliv ve smyslu dominovat někomu, ale *být dominován*. Ve světě, který tolik nabízí, se vzdát moci sám nad sebou.

Svět žen býval kdysi omezený na to, co se smí a co ne. Tajně jsme si představovaly svého nadsamce. Užívaly si s ním, ale kamarádkám jsme o tom často neřekly. Díky jeho „nepřístupnosti“ byly naše tajné myšlenky větší vzrůšo.

Tato kniha je první, do níž jsem zařadila jak ženské tak mužské erotické představy. V dnešní době, kdy jeden od druhého kopírujeme zaměstnání, oblečení a téměř všechno ostatní z víru života, mě napadlo, že by bylo zajímavé zjistit, kde jsme si podobní v erotickém snění. Představují si dnešní ženy, jak svádějí své sexuální oblíbence, a sní muži o tom, jak jsou – často proti své vůli – znásilňováni?

Rozdal internet karty všem stejně? Může počestná žena snadno změnit identitu a vzít si do postele každou noc jiného cizince nebo si s ním anonymně poklábosit na netu tak, že tím oba ukojí své touhy?

Lžeme a předstíráme, často bezděčně. Je po-skvrněn bázní, žárlivostí a nejistotou, kdo nesplňuje představu důvěryhodné osoby? Do jisté míry jsme vlastně jakýmsi vyvrhelem. Jak moc pootevřel internet vrátka našemu fantazírujícímu já – v kybersvětě nekonečných možností? Pětašedesátiletý homosexuál jménem Reese přiznává: „Skrze zázrak internetu jsem teď superpřitažlivá blondáta osmnáctka s velkým zadkem.“

Těžko uvěřit, že vůbec někdy byla doba, kdy jsme si erotické snění příliš nepřipouštěly. Ovšem sexuální osvobození ještě není vyhraná válka. Když v roce 1973 vyšla *Moje tajemná zahrada*, napsal časopis *Ms.*: „Nancy Friday má daleko do feministky,“ a oblíbený autor psychoanalitických sloupků v *Cosmopolitanu* si přihřál svou polívičku – znovu to zdůraznil: „Erotické představy jsou pro muže, ženy je nemají.“ I když se bavíme o daleké minulosti, je dobré si

připomenout, že represe sexuality nikdy nespí. Nikdy neberte sexuální svobodu jako hotovou věc.

Kyvadlo má tendenci se kývat. Vždycky ji mělo. Ženy se ze svých erotických fantasií těší velice krátce. Třicet či čtyřicet let, kapka v moři času.

Nedomnívejme se, že doby temna máme za sebou; představa volnomyšlenkářské ženy toužící po orgasmu je tak mocná, že odrazuje mnoho lidí, děsí jak ženy, tak muže. Snad skousneme ženu v Bílém Domě, ale ne ženu, která je silně sexuálně zaměřena.

Věřím, že erotická představivost je naší přirozenou, zdravou stránkou, která se vyvinula, aby nám byla nápomocna při hledání rozkoše a vzrušení. Často je nutná k zachování dlouhodobých intimních vztahů. Vzpomínám si, jak mi kdysi někdo opovržlivě řekl: „Nepotřebuju žádné představy. Můj sexuální život mě i bez nich vcelku uspokojuje.“ Jenže erotické představy nemusí nutně mít „zástupnou“ funkci. Mohou dodat ono hélium navíc, aby se balón dostal do závratných výšek. Pro některé z nás je tato představivost zcela spontánní. Zavřeme oči a ponecháme „sex“ a „představivost“, aby splynuly v jedno a vymanily nás ze skutečného života, který nás drží při zemi. Teď a tady, samy se svým milencem, vidíme ho, cítíme a dotýkáme se jeho těla, a to nás příšerně vzrušuje.

Zakázané radosti, krádež melounu v dětství a pubertální polibky v zaparkovaných autech – v představách roztáhneme nohy každému cizímu chlapovi, kterého vítr právě zavál do města, nebo si představujeme toho týpka, který nás naposledy svlékl očima, není to manžel, náš „zákonný“ druh, ne, snad ho milujeme, ale pro dosažení orgasmu potřebujeme toho mizeru, temnou, pokoutní situaci, protože tak nás vychovali, zformovali, naučili myslet na sex jako na něco kradeného.

Během let se mi hlasy mužů a žen z této knihy uložily do podvědomí. Byť se v tištěné formě dostaly na stránky mých knížek, stále slyším vaše šeptající hlasy. Ráda bych, aby nám tohle pouto

vydrželo, jako ta loajální přátelství v dětství, kdy se o nás naše nejlepší kámoška dozvěděla „všechno“.

Chystám se ponořit zpět do vašich „zpovědí“ – možná to není to pravé slovo. Přesto mám pocit, že když se pustíte do zvěřejňování příběhu svého života, poznám ten výjimečný okamžik, kdy zavřete dveře pokoje, ve kterém právě jste, a začnete se mi svěřovat s věcmi, určenými jen pro moje uši.

Jak jste mě pouštěli do svých erotických představ, intimních příběhů, jež mnohý z vás ještě „nikdy nikomu neřekl“, stali jste se mými učiteli a důvěrníky. První ženy, které před třiceti lety vstoupily do mé tajemné zahrady, porušovaly pravidla, když vyřkly nahlas do té doby nepřípustné myšlenky a pocity. Často mi přišlo, že se při psaní ohlížely přes rameno, ale povzbuzeny hlasy jiných žen ventilovaly své představy dál.

Vaše sborové volání bylo čím dál tím hlasitější. Důvod, proč se tolik fantazií v této knize zabývá tématem dominance – ve smyslu *být dominován* – má jistou logiku. Interakce mezi muži a ženami se v moderním věku změnila k nepoznání. Mluvím o erotické interakci, ve které muži kdysi nepřehlédnutelně vedli. Jak říkám, ženy jsou ohromné. Vždycky jsme byly. V minulosti jsme to jen popíraly.

DOMINANCE

Co ze mne učinilo největšího vyznavače zakázaného boha Eróta, milovníka nebezpečí, byla záhada kolem mého otce, kterého jsem nikdy nepoznala, nikdy neviděla ani na fotografii a o němž nepadla nikdy ani zmínka. Mlčení a tajemství ho obklopovaly do té míry, že se stal „zakázaným“ a kvůli němu i všichni ostatní muži. Když se mě lidé vlídně ptal: „Kde máš tatínka, broučku?“ odpovídala jsem způsobně: „Tatínek umřel.“

Nebyla to pravda. Zjistila jsem to ve dvaceti, brzy po tom, co zemřel v ústavu pro duševně choré, kde byl hospitalizován už brzy po mém narození. Vzhledem k tomu, že byl můj domov opředen tajnostmi, stala se ze mne čilá detektivka, jež otvírala všechna dvířka, obzvláště ta, co byla označena „Nevstupovat“. Dařilo se mi vcházet do všech domů v ulici, často přes sklepy, nebo jsem využila pootevřené dveře na verandách. Bylo mi tehdy pět nebo šest a obyvatelé našeho městečka byli milí a vstřícní. V takovém místě si na malou zvědavou dívenku každý našel čas a já se nikdy nerozpakovala přijmout pozvání hodného staršího páru na colu a koláč, a taky mi nikdy nikdo nehuboval kvůli otvírání dveří a šuplíků.

Všude jsem ho hledala, stopu, že tam byl, fotografii, nějaký náznak, aniž bych věděla, že to je můj cíl. Když se někdo ptal: „Copak hledáš?“ odpovídala jsem: „Ále, celkem nic, jsem jenom zvědavá.“ Pomohlo, že mé rodné městečko patřilo ještě do starého světa. Zpětně si ho vybavuju jakoby pokryté vrstvou magického prachu. Když jsem nenašla po tatínkovi ani stopu, zaměřila jsem pozornost na pobřeží. Žili jsme tehdy na jihu u Karibského moře a nákladní lodě připlouvaly a odplouvaly dennodenně ani ne blok od našeho domu. To místo mi vždycky připadalo jako ztracené v čase.

Můj nepřítomný otec na mne měl vliv jako nikdo jiný. To, že inklinuji ke psaní o mužích, ženách, sexu, zakázaných tématech, má

původ prá-vě v tom, v mém hledání a posléze potřebě nacházet u jiných mužů to, o čem jsem si byla jistá, že by mi on býval poskytl. Moje erotické představy o mužích a můj zájem o sex byly odnepaměti násobeny tím, že byl můj otec opředen tajemstvím.

Naše rodina byla „večírková“, a tak se úderem šesté hodiny stávala naše domácnost veselým místem. Vylezla jsem na klín námořnímu důstojníkovi, vdechovala jeho vůni, zapalovala mu cigaretu, okouzila ho malým popěvkem, předvedla mu taneček, aniž bych vnímala mámino opakované „Nech pána na pokoji, drahá.“ Jenže pánům to očividně nevadilo. Jak fascinující byli muži! Tak uvolnění, tak v pohodě. Jaké bylo jejich tajemství, těch lidí v kalhotách, kolem nichž se máma i ostatní ženy chovaly jaksi jinak, i když předstíraly pravý opak. Když u nás byli muži, atmosféra se změnila, a všichni, muži i ženy, se jedni na druhé dívali, jako by chovali nějaké tajemství. A kdo jiný by měl tuhle nepojmenovatelnou večerní interakci mezi dospělými vnímat než tuze zvědavé, předčasně dospívající dítě?

Přiznat si, že jsem kvůli chybějícímu otci jiná, smutná či že po něm toužím, bylo nemyslitelné. Ačkoliv to nikdy nikdo nevyslovil nahlas, věděla jsem, že mou rolí je chránit mamku a na nic se neptat. Kam jsem v raném dětství odkládala své sny o něm, o tom neúnavném ochránci, který byl silný, krásný a laskavý, s ramenem neustále připraveným, abych si na ně kdykoliv položila hlavu? Kam se poděla moje představa, že je jako „hladový netvor“, který mě škodolibě děsí k smrti, chytá mě, lechtá, vyhazuje do vzduchu? Když jsem byla starší a objal mne nějaký chlapec, došlo mi, co bylo tím chybějícím článkem v mém životě. Jak skvělé mi přišlo být v objetí chlapce, cítit jeho vůni, vnímat jeho touhu, celý ten snový stav mysli, kterému říkám láska, byť to zajisté byl z velké části eros.

V dnešní době je nás víc, dětí bez otců, vyrůstajících bez mužské přítomnosti, aniž bychom měly možnost vnímat tu vzrušující atmosféru rozdílů mezi pohlavími. Dnešní statistiky hovoří o podílu

neprovdaných matek v řádu 36 procent, jenž stále stoupá, nemluvě o 50 procentech manželství, jež končí rozvodem. Děti rostou, mění se a nasávají okolí jako houby, daleko víc, než si dospělí jsou ochotni připustit. Moje hledání záhadného muže bylo součástí hledání sebe sama. Kdyby byl tehdy s námi, nepochybně bych se byla usadila, vdala, vychovávala děti, a nijak netoužila po tom, věnovat se psaní o sexu.

V šedesátých a sedmdesátých letech otevřel nakladatelský svět dveře ženám a dělal na ně doslova nábory. Redaktoři se dožadovali knih o životě žen, viděném zevnitř i zvenku. Byly jsme jako nově objevený kontinent. Svět chtěl konečně vědět: „Jaký chtějí mít ženy sex? Co cítí žena při erotice?“

Dodnes jsem vděčná, že jsem mohla zažít to šťastné období, kdy ženy vyšly do ulic, začaly naplno žít, objevily svůj poštěváček a erotické představy – aby si je přivlastnily. Naše sexuální nezávislost – vědomá kontrola našeho sexuálního osudu a plná odpovědnost za něj – představuje spojitou nádobu se všemi ostatními svobodami.

Samo vědomí, že již nemusíme čekat, až nám muž zavolá – on nám přece poskytuje orgasmus –, a můžeme si to udělat samy, a přivést k vyvrcholení i jeho, je zdrojem energie, jež se promítá do všech našich životních aktivit. Od chvíle, kdy moje sexualita patří mně, chodím jinak, mluvím jinak a zajisté i píšu jinak.

Faktem zůstává, že ve skutečném životě i fantaziích zůstává dominance jednou ze zapovězených praktik, které stále sexuálně vzrušují. Nejde o to, že bychom chtěli zažívat bolest – tomu se bude věnovat kapitola o S&M –, ale bezmoc, možnost oprostít se od veškeré odpovědnosti za skvělý, zapovězený sex, po jakém toužíme. My, kteří se oddáváme tomuto druhu představivosti, nemajíce železnou sebekontrolu, jež stojí v cestě k orgasmu, takový koktejl potřebujeme, aby nám pomohl „utrhnout se ze řetězu“.

FANTAZIE O SVAZOVÁNÍ

„Ty provazy jsou moc utažené! Děkuju!“

Spousta z nás se dnes vyžívá v erotických scénách, ve kterých se neříká „ne!“. Jsme žádostivi moci a sebekázně – abychom zůstali „při zemi“, i když se vznášíme. Naslouchejte hlasům lidí v této knize a slyšte, jak brzy se jim v životě tyto pocity objevují, často jde o muže a ženy, kteří nikdy nebyli zneužíváni, opomíjeni či opuštěni. A kde mají tyhle představy počátek? Když jsme bezbranní v kolébce, připoutaní do dětské sedačky nebo do kočárku, když nám přebalují plínky a slyší, jak pláčeme, abychom se osvobodili, maminka se na nás shora dívá, zpívá ukolébavku, utěšuje nás, ale odmítá nás vysvobodit z našich pout. Nebo vidíme, jak je rozzlobená, frustrovaná, usouzená našimi žádostmi o pomoc a pevně nás krotí ve snaze udržet svůj svět pohromadě. Potom existují pečovatelé hrubiáni – lidé, kteří nikdy neměli mít děti nebo o ně pečovat. Bijí nás přes ruce, aby zmařili naši touhu po svobodě, kterou ignorují, trestají nás za křik, a my zatím musíme ve své bezmoci věřit, že nás ona nebo on mají rádi a že to všechno dělají pro naše dobro.

Semínka našich fantazií o dominanci byla vysazena v těch dávných časech, kdy jsme byli bezmocní, lapení, nedočkaví ve své touze po milujícím ochránci. Semínka rostou a jdou do květu tak, jak jim to země a živiny umožní. Násilník na střední škole, jenž nás nutí líbat podlahu, starší bratr či sestra, kteří nám kroutí ruku za zády, dobrosrdečný, milující otec, který se nám za zády změní v „hladového netvora“, když slyší náš skotačivý křik. Někdy se těmhle despotickým rokům postavíme na odpor tím, že nyní chceme sami dominovat, být tou všemocnou matkou; jindy zas toužíme vrátit se do jejího náručí, aby nás nutila něco dělat, dívala se na nás a aby o nás bylo postaráno.

Není to tak dávno, kdy dominance či submisivita byly určeny pohlavím. Omyl světa, ve kterém dominovali muži. Na základě naší

biologické povahy a životních zkušeností jsme ve výsledku spojením toho, co je v nás přirozené, a toho, jak jsme byli vychováni. Proč se mnozí z nás oddávají představám o dominanci a submisivitě? Děsivá zkušenost oběti znásilnění má často za následek, že oběť sní o svém útočníku. Proč je ale i tolik běžných fantazií submisivních, pochopitelně s tím rozdílem, že si útočníka a okolnosti vybíráme, anebo jsme v nich agresory znásilňujícími útočníka? Obě otázky zůstávají nezodpovězeny.

Neradi si připouštíme, že by sexuální pocity měly i malé děti. K tomu by bylo třeba lépe chápat jejich myšlení, víc se zapojit do života svých dětí v čase, kdy se pokládají základní kameny sexuality, což je doba, kdy nás dávno pohltily společenské povinnosti a péče o dítě.

Ještě v oblacích z právě dosaženého orgasmu a plná vděčnosti jsem jednou zašeptala svému milenci: „Jak jsi to dokázal?“ Vlídne odpověděl: „Nancy, všechno je to ve tvé hlavě.“ Tehdy jsem si začala uvědomovat své představy, například představu tajemného cizince, jak na mě upřeně hledí, bere si mě proti mé vůli a přivádí mne k extatickému vrcholu.

Nikdy mi nedělalo potíže, abych uznala zásluhu toho kterého muže na mé extázi. Dodnes se dokážu pobláznit do muže, který mě přivede k orgasmickému vrcholu, byť jsem si vědoma, že to jsem já, kdo mu otevře bránu a uvede ho do rajské zahrady.

V představách a příbězích statečných mužů a žen v této knize se skrývá poselství o tom, jak velmi brzy sexuální pocity – a erotické snění vůbec – začínají. Šedé buňky mozku nás teď osvobodí z naší těsné kůže, aby nás na okamžik podržely v napětí, dokud se všechna vrátka jedny po druhých neotevřou a nepustí nás dovnitř.

Karla

Karla je šestnáctiletá panna ze svobodomyslné rodiny. Otec je

reklamní grafik a matka vedoucí knihovny. Má tak jako mnoho z nás představu, že si ji muž bere a ona je neodolatelná.

Unesl mne Justin Timberlake, který mě považuje za neodolatelnou. Justin mě odveze do svého domu na samotě v horách za Los Angeles a nechá mě svázanou v koupelně, zatímco jde do přízemí nahrát nějakou hudbu. Když se pak vrátí, rozváže mě, ale jen když slíbím, že se nepokusím utéct nebo mu ublížit. Souhlasím. Chce mě dostat do postele. Je obrovská, s modrými nebesy. Řvu, když mě k ní přivazuje za ruce a nohy. Zatrčí mi umělého ptáka do kundy a odchází. Kroutím se a umělák se ve mně začne hýbat. Už se skoro udělám, když se Justin vrátí do pokoje a uměláka vytáhne. Jsem tak zoufalá, že začnu plakat. Usměje se a skloní se ke mně, aby mne políbil. Pak mi začne lízat kundičku, zprvu opatrně krouží kolem klitorisu a vzápětí noří jazyk hluboko do mě, dokud nedosáhnou vyvrcholení, při němž dávám hlasitě průchod své extázi.

Tahle moje představa má několik variant. V jedné z nich rodiče trvají na tom, že potřebuju doučování z dějepisu. Vyberou mi přísného učitele, muže něco přes čtyřicet, který shodou okolností vypadá jako Viggo Mortensen. Jelikož je o tolik starší, nemyslí si, že by museli zůstat doma, když mě doučuje. V historii se vyznám dost dobře, a tak je doučování jaksi nadbytečné (to je skutečný fakt vzhledem k nátlaku rodičů, abych byla nejlepší ve třídě). Učitel se tedy rozhodne, že mě namísto dějepisu bude doučovat v sexu. Mám z toho strach, ale zároveň jsem zvědavá. Řekne mi, abych si sedla na židli, a svlékne mi vršek a kalhotky. Pak mě přiváže k rohům postele, nohy a ruce roztažené, a začne mi předčítat z knihy o Hitlerovi jako muži. Během čtení mi zasune dva prsty do kundy a ošuká mě jimi.

Nasloucháme blouznící ženě: „Ten obrovský, strašný chlap mě donutil k orgasmu. Proti mé vůli.“ Jenže ani ve svých nejdivočejších představách si nepřiznává skutečnou hloubku svých sexuálních tužeb, nechce převzít tu odpovědnost. Dokonce i v představách se brání sexuální pozornosti – o kterou ve skutečnosti velmi stojí –,

zprvu tím, že se ho snaží zastavit, a když to nevyjde, naloží celé břímě aktu zvaného „mrdání“ na jeho bedra.

To, že se vracíme k představě, jak nás někdo ovládá, je způsobeno touhou jakkoli se vzdát své kontrolní pozice. Žena, která zažívá paralyzující hrůzu z toho, že bude odmítnuta, mívá často představy, že je ovládána či ponižována. Ve skutečnosti může být tou panovačnou osobností ona: „Dovedu-li ho k tomu, že už se neovládne (k ejakulaci), byť třeba sama nevyvrcholím, *mám situaci pod kontrolou*.“ Muž nakonec přichází a odchází, jak ona píská (ta dvojmyslnost je na místě).

Scott

Scott je svobodný čtyřicátník, běloch z venkova, který říká, že jeho rodiče byli „ze staré školy“. Doma o sexu nikdy nepadlo ani slovo. Nikdy nebyl bit ani pohlavně zneužit. Jeho rodiče se častovali polibky, říkali, jak jeden druhého milují, ale chyběl jakýkoliv náznak milostných her. Mají jeho představy o svazování svůj počátek v kočárku, ve vzpomínce na toužení, očekávání? Má ten utajovaný exhibicionista v nás všech původ v dobách, kdy na nás z výšky láskyplně hleděly obrovské oči?

V dětství jsem byl typický kluk z vesnice. Když mi bylo dvanáct, máma mě vzala do místní knihovny a vypůjčila tam pro mne nějaké knihy o sexu. To byla má jediná sexuální výchova. Často jsem si venku hrál s děvčaty. Se třemi z nich jsem pravidelně hrál dvě hry.

První z nich spočívala v tom, že mi holky dovolily, abych jim jednou rukou přikryl ústa a druhou jim zkroutil ruku za zády.

Jednoho večera byli rodiče pryč a já zůstal s kamarádkami doma sám. Nevím proč, ale najednou jsem vstal a svlékl se do půl těla. Začalo je to zajímat. Pak jsem si stáhnul ke kotníkům taky džíny a slipy. Jen zíraly na můj penis. Odkolébal jsem se ke gauči, kde seděly, a jen tak tam stál, aby si ho mohly pořádně prohlédnout. Požádaly

mne, abych se otočil a ukázal jim zadek.

Byl jsem pak nějaký čas ženatý a moje bývalá žena byla docela dobrá v posteli. Nechtěla sex ničím kořenit, dokud se mi ji nepodařilo přemluvit, aby mne svázala a dala mi roubík. Poručila mi, abych se svlékl donaha a sedl si na židli. Přivázala mě za kotníky k předním nohám a zápěstí mi spoutala k sobě tenkými koženými řemínky. Srolovala velký červený šátek, zakryla mi jím pusu a utáhla na zátylku. Pak se oblékla a odešla z domu. Měla domluvenou dámskou jízdu s několika přítelkyněmi. Byl jsem k té židli s roubíkem v puse připoutaný šest hodin.

Mívám mnoho různých erotických představ, ale jediná, kterou chci uskutečnit, je být s dominantní ženou. Chci, aby mne ovládala. Žadoním, aby mne spoutala, nasadila mi roubík, naplácala mi, dala mi na bradavky kolíčky na prádlo a přinutila mne líbat podlahu, po které chodí.

Proč se tolik z nás, obzvláště mužů, brání tomu hlubokému vlivu ženy, která nás devět měsíců nosila ve svém břiše, aby se pak o nás starala až do chvíle, kdy jsme schopni se o sebe postarat sami? Stvořila naši emocionální podstatu, alespoň co se týká schopnosti milovat své tělo, sebe sama a další osobu.

Proč se ženy tolik zdráhají přiznat si svou moc a vliv? Dokonce i v patriarchátu byli muži absolutně u vytržení z vyvinutých žen a přitahování obrovskou silou erotické krásy dospívajících dívek. Když chlapec dospěje v mladého muže, začne podvědomě chápat, že asi bude lepší oženit se s klidnou dívkou, hezkou, to ano, ale ne takovou, která je sexuálně odvážná a mohla by mu přisoudit roli podvedeného manžela.

Samozřejmě existují muži, kteří mají potřebu být dominantní, musí cítit otěže moci pevně v rukou, aby dosáhli vyvrcholení. Zbavení své pohlavní nadřazenosti, ve stínu ženských velikánek – které v očích některých mužů řídí dnešní svět – dosahují tito muži orgasmu pomocí představ, ve kterých jsou oni ti mocní, kteří ženě

ukážou místo, kam patří – pod jejich úroveň.

Ian

Ian je Australan ve středních letech a popisuje typickou fantazii dominantních mužů, přesně tu, na jaké jsme si zvykli.

Tahle moje fantazie přichází na scénu pokaždé, když nějaká zuřivá feministka spílá mužům. Jsem v ní členem tajné společnosti, která unáší ženy a odváží je do speciální věznice vybudované vysoko v horách. Ženy se tam učí, jak být znovu ženami a užívat si sex s muži. Mají nařízenou nahotu. Jejich přeškolení začíná tak, že se jim ruce spoutají nad hlavou a my muži jim pomalu masírujeme těla dětským olejíčkem. Jsme si dobře vědomi, že rozkoš je nejlepším prostředkem přeměny, a tak děláme všechno pro to, aby každá vězenkyně dosáhla orgasmu při styku s každým z nás.

Demi

Ve fantaziích osmnáctileté Demi je muž dominantní, což ji nakonec posílí, aby dominovala ona jemu. Chodí ještě do školy na (konzervativním) Jihu USA a chtěla by, aby se tahle její představa, ve které ji milenec jejích snů pozve do svého luxusního podkrovního bytu, jednou naplnila.

Vidím ho docela jasně. Jeho neuvěřitelně světle hnědé oči jsou plny palčivé touhy, má paže jako dřevorubec a neskutečný byt, supermoderně zařízený, jako by mu patřil svět. Přijdu tam a chovám se podle pokynů v obálce s mým jménem. Osprchuji se, učešu a nalíčím, a potom přicházím po trase vyznačené okvětními lístky k překrásně prostřenému stolu. Jediné, co mám na sobě, jsou lodičky na jehlových podpatcích. Přichází ve smokingu. Večeře při svíčkách, pak mne odvádí do ložnice. Přistoupí k nočnímu stolku a vyjme z něj kovová pouta. „Tyhle jsou pro tebe,“ říká. Když mne připoutává k

pelesti postele, usmívám se v očekávání skvělého zážitku. Naše milování má obrovský náboj, zvuky našich pleskajících těl znějí, jako když je někdo bičován. Postel se otrásá a stejně movití sousedé pod námi si stěžují. Je nám to jedno. Zvedne mi nohy až za hlavu a vráží mi ho tam ještě hlouběji, přiráží při tom na můj g-bod. Uděláme se společně. Po několika minutách mi sundá pouta já mu je rychle vytrhnu z ruky a připoutám k posteli jeho. Měli byste vidět ten jeho překvapený výraz, když začnu mít převahu.

Když přemýšlím, jak velká je propast mezi nudným sexem a dopřáváním si jeho divočejší verze, je mi záhadou, proč tolik z nás tráví roky s tím prvním. Spokojujeme se snad, jako krásná šestadvacetiletá Jihoameričanka Cara, s jednotvárným sexem proto, že je v souladu s těmi „hodnými muži nebo ženami“, kterými jsme většinu času? Úžasný, orgasmický sex vzbuzuje extázi, posouvá nás do říše snů. Po několik krátkých okamžiků se přestaneme ovládat. Když se pak po orgasmu vrátíme na zem, nechápeme, proč máme tak výjimečný zážitek spojený s téměř neznámým člověkem, s kterým jsme se letmo setkali na večírku.

Cara

Jediné, co si pamatuji z proslovu své mamky, když jsem dostala svou první menstruaci, je rada, jak opravdu důležité je udržovat to místo v čistotě. Vím, že její hlavní zájem byl, abych nedostala infekci, ale napadá mne, zda jsem už tehdy nezačala celý ten proces vnímat a odmítat jako cosi špinavého.

Co se týká mého sexuálního života, mívám rozličné představy, ale nikdy je neuskutečním, protože jen při pouhém pomyslení na ně se cítím trapně. Hádám, že ve mně také bují obavy z odmítnutí a posměchu. Rodiče se rozvedli, když mi bylo pět, a s mámou jsme se odstěhovaly daleko od táty. Nikdy se o nás sám od sebe nezajímal, takže jsem ho v mládí moc nevidala. Trvalo mi velmi dlouho, než mi

došlo, že se kvůli němu cítím opuštěná a odmítnutá. Myslím, že tam je počátek mého strachu z odmítnutí. Také mě tehdy duševně a snad i fyzicky a sexuálně zneužíval matčin přítel, což také zrovna nebylo k prospěchu věci. Spala jsem jen asi s deseti muži a orgasmus měla jen zřídka a nebyl moc silný. Žila jsem ve vztazích s muži a mívala krátké poměry, ale nikdy náhodný sex, a dodnes se neumím dost uvolnit, abych si při orgasmu zaječela.

Také jsem si zafixovala představu, že mužova rozkoš je důležitější než ta moje. To znamená, že mu předávám otěže, zatímco bych to měla být já, kdo je pánem situace. A tak není divu, že se mé představy točí kolem muže, obvykle někoho, koho znám, jenž se drží zpátky tak dlouho, dokud se nepřestanu ovládat. Někoho, kdo nedbá mých pokusů ho udělat a soustředí se na moje potřeby.

Mívám následující fantazii, ve které jsem připoutána k posteli a můj milenec ke mně přistoupí, zlehka se mě dotýká, nikdy dvakrát na stejném místě. Opomíjí mé intimní partie a dotýká se míst, o kterých jsem nikdy netušila, že jsou eroticky vzrušující. Dělá to celé hodiny, aniž by vyslyšel moje žadonění, aby mne rozvázal a já se mohla hýbat, dotýkat se ho, cokoliv. Nevidím, co dělá, čím se mne dotýká, kde se mne dotkne příště, a zmítám sebou na posteli. Pokračuje v tom, dokud nemám jinou možnost než vyvrcholit. Potom proceduru opakuje a já zažívám jeden orgasmus za druhým, cukám sebou a nemůžu se hýbat. Když je se mnou hotov, sevře mne v náručí, dokud neusnu.

Doufám, že v tomto novém odvážném věku najde Cara dost odvahy, aby prozkoumala veškerý svůj potenciál. Věřím, že místo lidského posměchu objeví, jak přirozené jsou její představy, i to, že na nich není nic neobvyklého a nežádoucího.

Glory

Jsem jednatřicetiletá žena z Texasu a u nás v rodině nebyl sex žádné tabu. Mám ráda své tělo a možnosti, jaké skýtá mně a mému

partnerovi. Mé tělo patří mně a mohu ho rozdávat, jak chci. Moje sexualita rovná se moje nezávislost; představuje sílu, jež je základem mé touhy a prahnutí po životě.

Babička mi jednou napsala, že jsem jako malá byla „sebevědomá, rozhodná, neohrožená a dychtivá zjistit, co svět nabízí“. Myslím, že ten svět pro mne, na rozdíl od ostatních dětí, začínal u mého těla a od něj se odvíjel. Vzpomínám si, jak jsem byla fascinovaná svým prsty, nadry a vagínou, když jsem si osahávala kozičky při koupání a laskala své tělo v posteli.

„Mami,“ ptala jsem se, „proč musí být moje vagínka pořád schovaná? Je na ní něco sprostého?“

„Ale ne,“ říkala mi. Mysli na ni, jako by to byl prstík – měla bys ji vnímat jako něco naprosto přirozeného.“

Když rodiče chodili z ložnice do koupelny nazí, škádlili se ve sprše, nechávali mne i bratra ve své posteli, ač jedinou věcí, jež je dělila od povlečení, byla jejich kůže, nastolilo to ve mně mír ve vztahu k vlastnímu tělu.

Ráda se sama sebe dotýkám a tak tomu je, co pamatuji. Nicméně, orgasmu masturbací dosahuji teprve od prvního univerzitního ročníku. Nikdy eroticky nefantazíruju příliš dlouho. Ve všech představách figuruji lidé, které znám, kterých se skutečně mohu dotknout, chci se jich dotýkat nebo jsem se jich už dotkla. Zajímavé je, že všechny mé fantazie jsou zakotveny v realitě – obvykle nechci, aby zůstalo u pouhých představ. Proč některé ženy blouzní o nemožném, zatímco jiné si představují skutečnost? Co to vypovídá o „typologii“ žen?

Moje erotické představy začínají vizí nějaké osoby, hlavou se mi mihne známá tvář, ucítím závan jistého muže, uslyším zvuk, který mi někoho připomíná – a v tu chvíli se má představivost rozjede naplno. Vídám situace, jak nějakého muže spoutám a pak dělám, co je v mých silách, abych ho uspokojila, nebo přebírám roli „oběti“ já nebo se oba aktivně tužíme, abychom uspokojili jeden druhého. Ráda vdechuji jeho vůně. Zavřené oči. Postel se mění v pomyslnou vířivku. Olizujeme

jeden druhému prsty u nohou, jazyk se pohybuje vzhůru po vnitřní straně mého stehna, zatímco ruce hladí tu vnější... Chci takové fantazie vzít a s tím mužem je uskutečnit.

FANTAZIE O UCTÍVÁNÍ

„Chci být ponižován“

Čím víc je svobodných matek, tím víc chlapců vyrůstá bez přítomnosti muže, ve kterém by se mohli vidět, osobnosti, již by se rozhodli nebo nerozhodli následovat, muže, který má v rodině vliv a moc. Můžeme se pak divit, že čím dál více mužů automaticky vyhledává dominu?

V rodinách, stejně jako ve společnosti, fungují jistá pravidla. Když jsme byli mladí, nastavovali pochopitelně pravidla ohledně sexu rodiče a později společnost, jejich porušování – i když nedotažené do konce – s sebou přinášelo vzrušení úměrné prožitému pocitu viny.

Prosazovat pravidla bylo odjakživa na matce. V nejdůležitějších letech života svých dětí určovala, co se „smí“ a co ne – někdy po právu, jindy ne. Pravidla mohou u dítěte navodit pocit bezpečí, zapíše si do paměti, jak věci chodí, aby nespadlo přes „okraj propasti“, i když si stěžuje, že je omezováno. Tím, že matky ovládaly život svých dětí výchovou a disciplínou, jim nejenom vštěpovaly lásku, ale také strach, úzkost a nervozitu z toho, že jejich pravidla poruší. Toto období je formativní. Ve výsledku není ani tak důležité, zda byla všechna pravidla dodržována, ale že existovala a že jste se na ně mohli spolehnout. Nemuseli jste z nich být nadšeni a tu a tam jste je porušovali, ale už tím, že existovala, vám dávala pocit bezpečí. Byla to neměnná omezení, proti nimž jsme se vzpěchovali. Meze, které nyní používáme a zdoláváme ve svých fantaziích, abychom docílili orgasmu.

V představách o dominanci tato pravidla či omezení buď uplatňujeme, nebo se jim podřizujeme: někdy žadoníme: „Ne, ne, prosím, přestaň!“, jindy souhlasíme a podřizujeme se: „Děkuju ti, děkuju, můj pane či moje paní.“

Síla invence se v práci obrušuje a jak muži, tak ženy zjišťují, že když mysl cestuje k předstávám absolutní ztráty kontroly, tělo se uvolní, zrelaxuje a vzruší. Jonathan je ženatý muž, jehož žena se spokojí se sexem jednou až dvakrát týdně, a vypovídá o těchto touhách následovně. „Mám představu, že když dorazím ke své milence, musím přistoupit na absolutní submisivitu, být připraven jí nabídnout celou svou mysl i tělo, jelikož ona mne naučí všemu, co má ráda, a já ji musím na slovo poslouchat.“

„Donucen“ opustit zděděnou roli „chlapáckého dominantního muže“, vydává se všanc orgasmu v rukou dominantní ženy.

Henry

Henry je mladý návrhář interiérů, žije v Chicagu a svoji současnou přítelkyni našel přes internet, když opověděl na její inzerát, v němž hledala „podřízeného“ muže.

Při našem prvním setkání jsem byl hodně nervózní. Dlouho před tím jsem si představoval sex s vášnivou dominantní ženou a četl spoustu inzerátů, ale tenhle byl první, na který jsem odpověděl. Oslnila mne svou autoritou, když řikala: „Vím přesně, co potřebuješ.“ Poslali jsme si navzájem pár fotek a nakonec řekla, že je ochotná se se mnou setkat, aby zjistila, jestli jsem jí hoden. Dali jsme si schůzku v jednom baru blízko jejího bytu. Bylo docela povzbudivé, jak rychle ovládla situaci. Vzrušovalo mne to. Dovolila mi, abych s ní šel domů. Když jsme přišli, přikázala mi: „Nedívej se na mne, jenom když ti to dovolím. Tak tedy, když jsme spolu, zavři oči, a zatím mi můžeš připravit drink.“ Když jsem jí přinesl pití, přikázala mi, abych si lehl na podlahu, a nohou mi k ní přitlačila obličej. Pak jsem dostal rozkaz

se svléknout, a jak jsem to dělal, rozepínala si odspodu šaty. Zašeptala: „Klekni si a líbej mi kundu.“ Učítil jsem, jak se mi z čůráka dere kapička preejakulátu. Klesl jsem na kolena, pomalu sunul hlavu mezi její nohy a užíval si teplo jejího klína a blízkost jejích dokonalých pevných stehn.

Požádal jsem ji, aby se za mne provdala. Zatím nesouhlasila, nicméně stále doufám. Chtěl bych jí sloužit do konce svých časů.

Zjistili jsme, že jak se jeden gender mění, ten druhý se přizpůsobuje, ne nezbytně spolu tvoří tandem. Mužské erotické fantazie, ve kterých jsou dominantní ženy, jsou určitě běžnější dnes než kdy jindy. Zdá se, že dominantnost a submisivita se staly jakousi hrou mezi muži a ženami, která začíná ve školce a pokračuje v kanceláři a v ložnici kteréhokoliv pohlaví, ať už submisivního, nebo ovládajícího.

Mužské sexuální vzrušení z představ, jak se plazí před dominantní ženou (A i když musí v práci soutěžit s panovačnými ženami na vedoucích postech), má nepochybně své kořeny v dětství, kdy je chlapec tvárný, jako z plastelíny. Mnozí muži se stále zdráhají vstupovat do sféry vlivu svých žen. Jedním z vysvětlení je patrně také jejich strach z nich, podobně jako se kdysi báli svých matek.

Mužské fantazie o ženské nadvládě mají mnoho podob. Pěťadvacetiletý Kanaďan Oscar říká: „Vždycky mne přitahovaly ženy v manažerských kostýmkách – dokonce víc než ženy ve spodním prádle.“ Mnoho mužů a žen mi píše o sexuálních fantaziích s osobami, jež mají jistou autoritu, tedy s učiteli, manažery atp.

Sean

Čtyřicetiletý Sean mi rozmarně vypráví, jak ho svlékají a „trestají“ mocné ženy. Není v tom špetka zlosti či záště. V jeho sdělení není ani stopa studu z toho, že se podřizuje ženě. Na

druhou stranu, svěřuje se uchu plnému porozumění.

Ženskou sexuální asertivitu jsem objevil teprve v zaměstnání, když jsem začal pracovat v jedné nemocnici. Bylo to prostředí, kde ženy mají početní převahu nad muži, a bavilo je vysmívat se mi ohledně mé sexuální výkonnosti. Jednou mi kolegyně položila na pracovní stůl fotku nahého chlápka s obrovskou kládou, jak obšťastňuje nějakou oblečenou ženu. Další z mých kolegyně byla zapálená feministka, která nenáviděla muže. Myslím, že ji bavilo mužům rozkazovat a zastrašovat je. Během jedné z prvních pracovních schůzek si sundala boty a pod stolem mi začala nohou přejíždět po kalhotách. Zkoušel jsem její počínání ignorovat, nejen proto, že jsem ženatý, ale také jsem věděl, že v dlouhodobém horizontu by mi to uškodilo v zaměstnání.

Ty brd'ó, při vzpomínce na to jsem si ho ale vyhonil pořádně. Představuju si, jak jsem pozvaný na pracovní schůzku, jediný muž na oddělení. Po dvou hodinách naslouchání moje energická šéfová najednou říká: „A teď zkusíme něco z jiného soudku.“ Obrátí se na mě: „Slyšel jste někdy o té hře na oblečené ženy a nahé muže?“

„Ano,“ říkám.

„No, přítomné ženy jsou oblečené. Proč nejste svlečený?“

„Ehm, no já ...“ zakoktám se.

„Tak šup. Svléknout.“

Říká, že mne chce nahého, poněvadž mám coby její zaměstnanec přednést hodnocení práce a jejích ženských spolupracovnic. Chce ode mne slyšet holou pravdu, jak je oceňuji. Pokud bude moje úcta přesvědčivá, bude mi povoleno orálně uspokojit své nadřizené. Plazím se jim u nohou od jedné ke druhé a vychvaluji je, dokud neodhalí své vagíny. Pak je mi povoleno přivést je jazykem k vyvrcholení.

Podobnou fantazii mám i v obsazení s mojí ženou, kdy je na návštěvě kamarádky a já skončím jako jediný nahý „host“.

Warren

Představujeme si muže, jak krouží kolem žen, střídavě jim dominující či se jim podřizující. Warren je voják americké armády, notorický romantik, a ve skutečném životě se žen v mocenském postavení bojí. Věřící, že to je důsledek toho, že vyrůstal po boku dominantní matky, která byla proti sexu. Ve svých fantaziích je schopen se toho strachu zbavit.

Svým způsobem jsem zděšený z toho, jak silná je má představa, ve které určuji, jaká bude moje přítelkyně, jelikož si tolik protiřečí s mým celoživotním idealizovaným názorem na život a lásku. Myslel jsem, že jsem zešílel, jediný muž na světě, který skutečně zbožňuje, když mu vládne žena. S těmihle představami jsem začal v dětství. Od samého začátku jsem si skutečně užíval být v područí či otrokem krásné ženy. Donutí mne dělat, cokoli si zamane. Ve čtrnácti jsem měl příležitost shlédnout na videu pornofilm. Muž ležel na posteli. Jedna žena mu sedí nad obličejem a druhá na penisu. Velmi rychle lízal té první kundu, zatímco druhá mocně pumpuje. Tahle scéna mi úplně změnila život. Byl to den, kdy jsem se naučil onanovat. Běžel jsem k sobě do pokoje a představoval si, že mi známá dívka sedí na obličeji a její kamarádka na penisu. Příkazuje mi, abych jí lízal kundu a cumlal poštěváček jako lízátko. Mé ruce se automaticky přesunuly k penisu a začaly ho pomalu masírovat. Ó, jak neuvěřitelná slast to byla! Během několika minut vystřelily moje šťávy ke stropu, kolem padesáti gramů husté horké smetany. Počínaje tím dnem jsem začal onanovat denně, pět až šestkrát, někdy osm až devětkrát. Věřte tomu nebo ne, můj rekord je dvanáctkrát v rozmezí pěti hodin. Ten jedenáctý a dvanáctý orgasmus byl spíš bolestivý než příjemný a místo smetany vyplivl můj penis jen trochu čiré tekutiny a vzduchu. Ve snech jsem mrdal a lízal mnoho krásných žen téměř denně, ale ve skutečném životě jsem tehdy žádnou ženskou neměl.

Co ze svých zážitků přijímáme, a co pouštíme z hlavy? Někdy se zdánlivě bezvýznamné chvíle stanou součástí nepředvídatelných aspektů našich životů, projevující se v našich sexuálních touhách,

fantaziích, které spoluutvářejí naši povahu. V případě muže jménem Spike to byla krásná učitelka, dohlízející na močící chlapce během školních přestávek, kdo se stal onou stále přítomnou autoritou, tou dominantní matkou, které se on potřebuje stále zavděčovat, obdivovat ji, být pod její kontrolou.

Spike

Jsem rozvedený absolvent univerzity. Moje žena nemá ráda sex – je pár takových. Nedosahuje orgasmu, a jak si dovedete představit, nastaly problémy. Dle úsudku jiných jsem velmi vnímavý milenec; pár děvčat mi dokonce řeklo, že jsem byl jejich nejlepší. Jenže jakkoliv jsem se snažil pomoci své ženě, aby si sex užívala, nikdy se jí to nepovedlo. A já prostě miluju ženy a sex s nimi.

Uvědomuju si, že mnoho z našich libůstek má původ v raném dětství a v našem okolí. Například moje máma měla obrovský prsa a já mám fakt rád kozatý holky a umím ocenit jejich výbavu. Díky svým zážitkům ze základky mám podvědomou touhu čůrat před ženským publikem, zvláště teď, když jsem dost starý, abych věděl, jak erotické to může být pro tu správnou osobu. Představuju si, že stojí za mnou nebo vedle mne, snad dokonce drží můj penis a řídí směr proudu. Ideální koncovkou je, že mi ho vyhoní nebo si společně užijem něco úžasného sexu.

Tahle touha, mám dojem, vychází z praxe, která byla u nás ve škole. Když se na to dnes dívám zpětně, přijde mi to celý docela erotický. Ředitelkou školy byla starší neprovdaná paní, která zavedla pravidlo, že učitelé nad námi musí vykonávat dozor během všech tří přestávek i na záchodě. Všechno to byly ženy a já si vzpomínám, že moje učitelka ve třetíáku byla docela mladá a hezká. Měla skvělý výhled na naše přirození, a když chtěl být někdo cudný a zaclonit jí výhled, nutně to končilo pomočením souseda. I penisy mají svoji hlavu. Nikdo se nikdy v její přítomnosti nevzrušil; bylo to, hádám,

jako by tam stála vlastní máma. Masturbace před ní taky nepřicházela v úvahu. Vzpomínám si, že už v pátém a šestém ročníku měli kluci slušně velké penisy, což já neměl. Další věc je, že mnoho kluků čůrá, aniž by museli svý vybavení přidržovat, poněvadž přirozeně trčí dopředu v úhlu čtyřiceti pěti stupňů a nevisí dolů směrem k chodidlům, jak je zvykem u starších mužů. Čas od času zrůžověla v obličejí, což byl nepochybně ruměnc.

Dávám si to do kontextu s historkou, kterou mi před lety vyprávěla jedna přítelkyně. Jedné její kamarádce se narodil kluk, jehož „brabčik“ byl výjimečně obrovský, sahal mu téměř ke kolenům. Když nastal čas měnit mu plínky, její kámošky nikdy nevynechaly příležitost, aby ho mohly vidět. Některé si dokonce neodpustily poznámky typu „Toho bych chtěla znát, až mu bude osmnáct,“ atp. Tehdy jsem si uvědomil, že mnoho žen se také rádo dívá, stejně jako naše učitelky.

Ráda bych věděla jak, pokud vůbec, se obdiv těch žen k jeho penisu zapíše do budoucnosti toho malého kloučka, do jeho fantazií. Bude se dožadovat obdivu ke svému penisu, nebo ho bude bavit ho ženám odpírat?

Jesse, mladý muž po třicítce, kterého vychovala matka a tety kyprých tvarů, si vzpomíná, jak jim k jejich velkému uspokojení masíroval bolavé nohy. Nyní promítá svou fantazii do skutečnosti pomocí inzerátů následujícího znění, které vyvěšuje na internetu (KŽNV = krásná žena nadměrné velikosti):

Hledám KŽNV s extrémně tlustýma plochýma nohama

Běloch, 40, atletické postavy, hledá těžkotonážní, obézní ženy (150–200+ kg), které by bavila absolutní adorace na všechny způsoby. Jsem úplně poblázněný do všech tlustošek a nějak mne hypnotizují oteklé, masité, ploché nohy spolu s dalšími „nedokonalostmi“ jako jsou mozoly, necitlivá drsná kůže, zažloutlé neudržované nehty, kladívkově

znetvořené prsty atp. Hledám zralé ženy přes 40, které se se mnou chtějí vážně sejít. Pokud máte z nějakého důvodu pocit, že tohle je příliš abnormální, či máte nutkání napsat negativní názor ohledně mého fetiše, prosím zdržte se toho. Co dělám, myslím vážně, upřímně a doopravdy, takže prosím odepište pouze v případě, že chcete, abych s vámi jednal jako s bohyněmi, když budu náruživě a zamilovaně uctívat vaše nohy. Nereagujte prosím na tuto výzvu, pokud si chcete týdny či měsíce jen dopisovat. Pokouším se najít někoho, kdo si (jako já) na nic nehraje a skutečně se chce co nejdřív sejít.

Jsem ráda, že jsem žena, nyní víc než kdy jindy. Skutečnost, že lesbám a gayům se dostalo takového přijetí a integrace, mi také přijde jako součást genderového osvícení. Jenže vždycky jsem měla dojem, že ženy mají větší sklon k psychické krutosti než muži, možná tím kompenzují svou menší svalnatost. V dobách, kdy jsem dospívala, jsme my holky velice dobře věděly, kde utáhnout šrouby, když se jedné z nás dostalo víc, než byla její kvóta. Byl to ten nejkrutější druh ublížení, zraňující víc než fyzický útok, obzvlášť když byl vedený jednou ze „sester“. Ženy jsou zdatné zejména v pomalém, sadistickém snižování sebevědomí, ponechávající oběť v nejistotě, kým vlastně je, a to je daleko děsivější trauma než fyzické týrání. Dle našeho nejhlubšího přesvědčení většina z nás ví, že jsou to ženy, kdo nahání hrůzu. Dejte ve filmu roli šíleného zabijáka ženské, a silní muži se rozklepou.

Vzpomínám, jak sílilo feministické hnutí a ženy zakládaly skupiny po celém Manhattanu. Skupina, ke které jsem patřila, se jmenovala „Ženy od inkoustu“, a bylo nás tam třicet pět až čtyřicet literátek. Jednou měsíčně jsme se scházely v bytě některé ze členek klubu. Nevydrželo nám to ani půl roku. Rozeštvala nás „septanda“ proti jedné konkrétní člence, která náhodou byla velmi chytrá, průbojná a, ano, velice hezká. Jedna ze zakladatelek „Žen od inkoustu“ prostě nemohla vystát skutečnost, že tato půvabná žena má ve všem úspěch.

O pár let později jsem se zúčastnila feministického setkání v Los Angeles, bylo nás tam osm nebo devět. Druhého večera jsme se vydaly na tah po nočních barech v centru LA, části města, kterou jsem vůbec neznala. Zašly jsme také do jednoho klubu, a než jsem se otočila, všechny tři ostatní ženy byly pryč. Nevysvětľujte si to špatně, byla jsem dospělá a perfektně schopná se o sebe postarat, ale měly jsme fungovat jako „sesterstvo“, a já věděla, že se mě nezbavily náhodou. Nelíbily se jim mé názory během diskuzí. „Nancy má až moc ráda muže,“ to vystihuje. Sehnala jsem si taxi a vrátila se do hotelu, ale v nitru jsem se cítila raněná, jak umím být jen tehdy, když jsou ostatní ženy kruté k vlastnímu druhu.

Druhý den ráno jsem se probudila s pálením v zadku. Vyděšená a s určitým zahanbením jsem zavolala jedné milé starší ženě, kterou jsem potkala v LA. Poradila mi, abych si sedla do teplé lázně a sehnala si přípravek na hemeroidy. Teď mi to přijde úsměvné, ale tehdy jsem se nesmála. Je to důkaz, jak my ženy těžce snášíme, když nás zradí jiné ženy. Dezerce mých feministických přítelkyň mě vrátila zpátky do časů, kdy jsem byla ten třetí vzadu po matce a sestře.

Nevyprávím výše zmíněné příběhy, abych ženy demonizovala, ale abych nás začlenila do lidské rasy. Nejsme ani lepší ani horší než muži. Muži jsou možná zdatnější, co se týká fyzického násilí, ale my nejspíš vítězíme na poli psychické krutosti.

Dominance, autoritářství, přihod'te k tomu zotročování a ovládání – všechno jsou to silná slova, která naráz přeruší tok našich myšlenek a donutí nás, abychom jim věnovali pozornost. Vezměte si, jak jsme fascinováni každou novou vraždou, případem brutality nebo znásilnění, o kterých slyšíme v televizi. Co dominance přináší? Odpovědí na to samozřejmě je, že stav, kterému se nevyhne nikdo z nás: absolutní závislost na první a nejdůležitější osobě, která má „právo“ nás ovládat. Dnešní společnost už nevnímá matky jako „posvátné“. Sesazení žen z trůnu nadevše dobré, nadevše shovívavé

Madony znovu narovnává skutečnost.

Znamená skutečnost, že matky jaksi ztratily svou shovívavost, že můžeme v ženách odkrýt zdroj jejich schopnosti být dominantní a vládnout? Rychlá adaptace žen v tom, co bývalo doménou mužů, jistě vypovídá o jejich schopnostech věci řídit, být „nahore“. Proč ta panika v padesátých letech, jež vedla k zatčení mužů, kteří šířili sugestivní fotografie dominy Betty Pageové? Čím byly nebezpečné? Muže vždy bavila představa ženy nebo žena skutečná, jež má nad nimi převahu, nutí je do podřízeného postavení, nasazuje jim roubík, svazuje je – ovšem to bylo tajemství, které jsme neměly objevit.

Na začátku sedmdesátých let jsem v *Mojí tajemné zahradě* předpověděla: „Jak si ženy budou víc a silněji užívat svoji nově nabytou sexuální svobodu a opouštět svou historickou roli druhého pohlaví ... budou paradoxně víc a víc snít o podřízenosti. Bude to ale mít dvě stránky. Zaprvé, nová skutečnost, že jsou pro muže rovnými partnery, je podvědomě znejistí v chápání vlastní ženské identity, a vrhne je nazpátek, k tomu že začnou toužit po tradičním, dominantním muži; zadruhé ovšem budou chtít prozkoumat a vyznačit, i samy pro sebe, svůj nový osvobozený věk, tím že na sebe vezmou roli dominantního sexuálního násilníka. Ať už páchají násilí nebo jsou samy znásilňovány, alespoň v ženských fantaziích dnes doznávají odplaty dlouhá staletí jejich pokořování.“

Ženy si dnes v představách vytvářejí obraz mužského těla. Víc nám jde o to se muže zmocnit, mít ho, vlastnit ho tak, jak to bylo v minulosti pro ženy nedosažitelné. Muži jsou dnes vůči ženám obezřetní, a vcelku právem; vždycky jsme byly daleko mocnější a dominantnější v jeho očích než ve svých vlastních. A teď jsme dokráčely až sem, naparujeme se na jehlových podpatcích, prsa podpíráme, jak to jde nejvýš, a peněženky máme stejně nadité, jako je ta jeho.

Kdo by potřeboval dŮtky?

Nedávno se mi jeden muž svěřil: „Těším se na svět, ve kterém budou mít nadvládu ženy.“ Odpověděla jsem: „Vypadá to, že nebudete čekat dlouho.“ Následující inzeráty ukazují, že pro ty, kdo takový svět chtějí, je tady.

DOMinantní Asiatka hledá svého SUBmisivního muže – 37

Skvěle vypadající, velmi fit, vysoká, svobodná Asiatka hledá submisivního přítele, láska na dlouhou dobu. Jsem normální osoba s menším sklonem k psychické dominanci, ráda se nechávám hýčkat. Nemám ráda bolest, tvrdé obscénnosti, jen zde hledám submisivního chlapa, ne dominantního. Fotka za fotku.

Potřebujete submisivního alfa samce?

Silný muž, inteligentní, ambiciózní, sebevědomý a vášnivý, je celý den vedoucím na svém pracovišti. Ve volném čase hledá komfort a osvobození, jež mu poskytuje podřízení se dominantní ženě. Touží po ztrátě kontroly, chce splnit všechna přání, aby se skrze svou submisivitu zcela uvolnil.

Najdu tady nějaké DOMinantní ženské pro dlouhodobý vztah??? 49

Tohle je vskutku nadlidský úkol, najít opravdu dominantní ženu, která také chce dlouhodobý vztah se sympatickým rozvedeným bělochem, který se těší, až ji bude zbožňovat, uctívat a poslouchat její příkazy. Není to pro mne žádná erotická hra. Měl jsem tenhle typ vztahu už předtím a zjistil jsem, že mě velmi naplňuje. Nemohu prostě být šťastný v obyčejném tradičním vztahu. Potřebuju ženu, kterou baví šéfovat a mít mě jako podřízeného po všech stránkách, a zatímco toto naplňujeme, na veřejnosti, v rodině a před přáteli se bude náš vztah jevit jako normální a láskyplný, jen my budeme vědět, komu v soukromí patřím. Měřím 170 cm, vážím 80 kg, daří se mi držet si

kondici, jsem pohledný a sexy. Tobě by mělo být přes 32, štíhlá či plnoštíhlá, hezké nohy (abych se jim mohl obdivovat), zdravá, nepředpojatá a měla bys mít představu, jak by měl DOM/SUB vztah fungovat. Beru to velmi vážně a na nic si nehraju. Měly by se hlásit jen vážné zájemkyně. Až budeme mluvit po telefonu, probereme věci do hlubších podrobností. Verifikace hlasu je podmínkou.

PŘEDSTAVY O SEXU S NEZNÁMÝMI

„Vemte si mne, ať jste kdokoliv!“

Internet představuje nový svět, umožňuje nám snadno prožívat své fantazie nebo jen zjistit, jak běžné jsou představy, o nichž jsme se domnívali, že jsou vyhrazeny jen nám. Když si pročítáme internetové inzeráty, je fascinující srovnávat podobnosti a rozdíly mezi pohlavími. U heterosexuálních žen je pravděpodobné, že budou více klást důraz na romantiku, procházet se po pláži s tím panem božským. Lesbičky tíhnou k větší sexuální odvážanosti a pouštějí se do tabuizovaných vod. Heterosexuální muži se také kloní k hledání té pravé, byť mezi řádky můžeme číst více sexuálních podtónů, zatímco homosexuální muži jsou ohledně erotiky nejotevřenější. Inzeráty, jako je ten následující, nejsou nijak neobvyklé.

Italský ZADEK si žádá tvrdé ošukání od prvotřídního ČŮRÁKA – 37

Doufám, že se dnes utkám s velkou rozpálenou kládou, nejdřív ti ho postavím, pak oklátíš moji masitou prdel, jako bych byl hárající fena. Sval 37 zadek, 175 cm, 85 kg Ital, 17 cm po obvodu s neskutečně sladkým a šťavnatě bublavým zadečkem. Dolejší fotka představuje můj zadek kolem velkého tvrdého nádobíčka mého kámoše. Odpovědi pouze s fotkama ... nemám rád překvapení. Chlapi bez zábran jsou vítáni. První přijde, první mele.

Už několik let vyvěšuje Mitch na seznamkách následující text: „Omrdej moji sladkou díрку! Budu mít pásku přes oči, obličejem dolů, zadek promazaný, dvířka otevřená, tak pojď dovnitř, zasad' semínko, a odpal.“ Než přišel internet, ukojil tuto svou nebezpečnou fantazii jen příležitostně v anonymitě některých erotických klubů. Od doby, kdy chodí na web, je pro něj obtížné nevyvěsit tenhle inzerát pokaždé, když